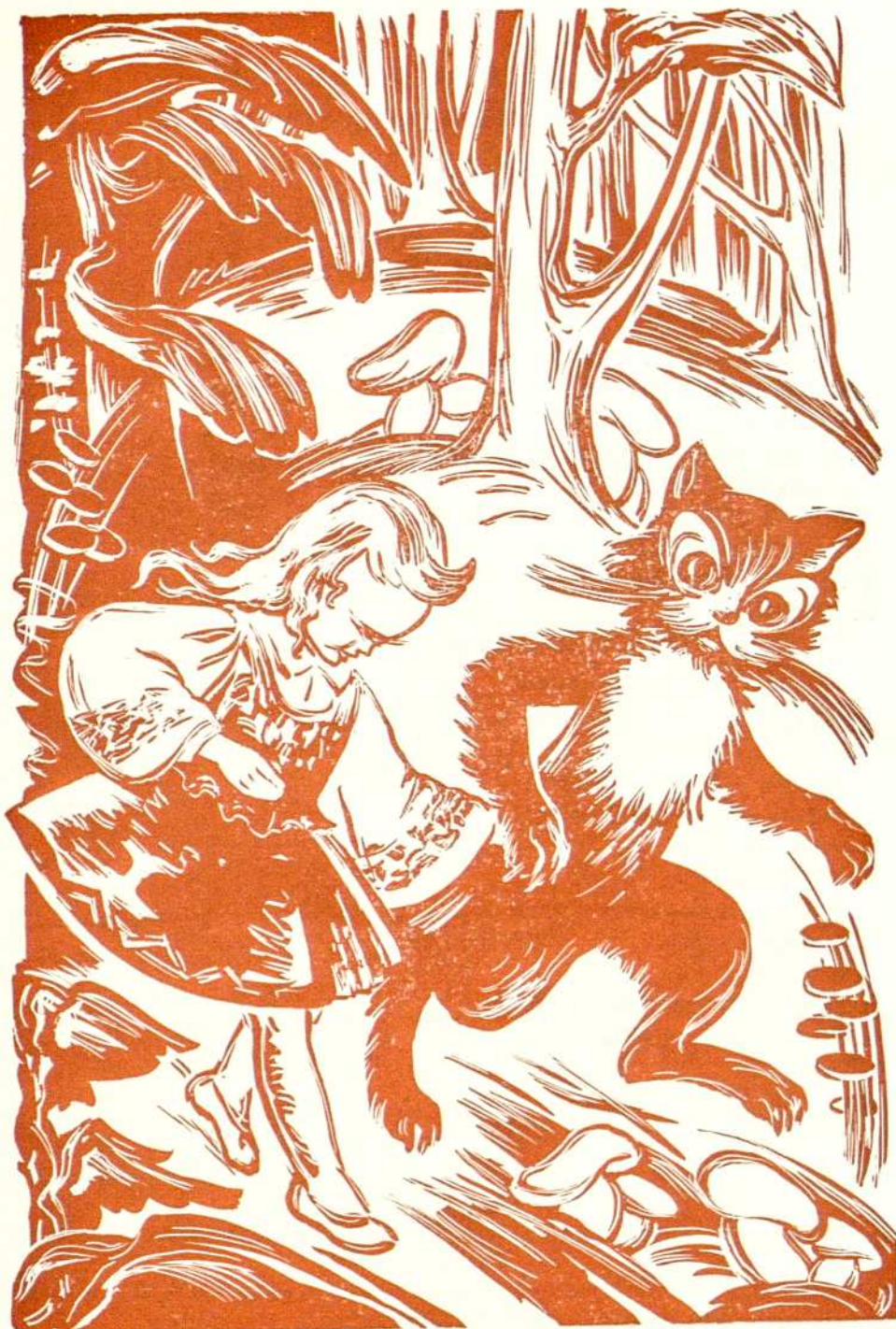

eglutė

1983
GEGUŽĖ

TURINYS

- 3 MŪSŲ MAMOS, N. Jankutė
- 4 DEBEŠĖLIS, E. Sindaskytė
- 8 PABĖGĖLIAI (II), N. Jankutė
- 13 AR ŽINAI?, MARIJOS AŠAROS, Pušėlė
- 16 ŠILUVOS STEBUKLAS
- 18 PINGVINO CEPELINO KELIONĖ, Teta Audronė
- 24 VAIKŲ KŪRYBA
- 26 PAVASARIS, J. Norkus
- 27 GALVOSŪKIAI
- 31 KAS ĮVYKO GEGUŽĖS MĖNESĮ, paruošė V. Abromaitis

PIEŠINIAI

1983 m. viršeliai — V. Stančikaitės
Skyrių vinjetės — Zitos Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

- J. Paukštienės — 3
- D. Kizlauskienės — 4, 7
- K. Juzaitytės — 5, 6
- Z. Sodeikienės — 5
- A. Korsakaitės-Sutkienės — 8, 10, 11
- A. Skrupskelienės — 18-22

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, 57 Sylvan Ave., Toronto, Ont., Canada
M6H 1G4

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo
"Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina
Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Administratorė — Dan-
guolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July
and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Im-
maculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single
copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

MŪSŲ MAMOS

Nijolė Jankutė

Tiek, kiek danguje žvaigždučių —
Žemėje yra vaikučių!
O kiek pievose gėlyčių —
Tiek yra gerų mamųčių!

Mamos myli vaikučius —
Didelius ir mažučius.
Net ir tuos, kurie neklauso,
Net ir tuos, kur nesiprausia!

Net ir tuos, kur tinginiauja,
Net ir tuos, kur išdykauja...
Kaip jos gali taip mylėti,
Negaliu atsistebėti!

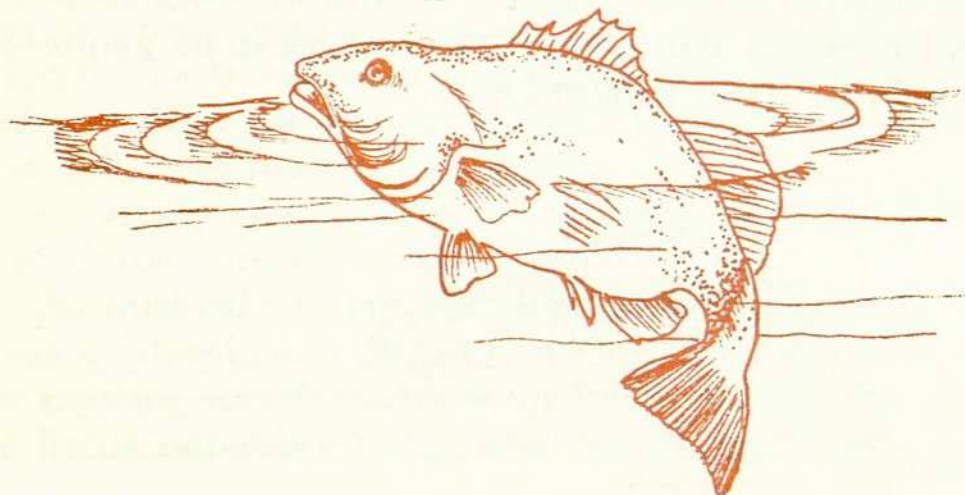
DEBESĖLIS

Eugenija Sindaskytė

Jaunas debesėlis linksmai skraidė padangėje. Jis vis žiūrėjo, kur galėtų palyti.

— Aš jau visai mažai vandens turiu, — nusiminęs kalbėjo upelis. — Kad būtų lietaus, mane pripildytų . . .

— Skrisk, debesėli, toliau, — sušuko vaikai. Jie smagiai žaidė prie upelio. — Bėk sau, debesėli. Mes tavęs nenorim, mes dar norim pažaisti ir pasikaitinti saulėje . . .

Debesėlis nuskrido toliau.
Netrukus pasiekė mišką.

— Mes ištroškę, — aimanavo medžiai. — Lietus mus pagirdytų, atgaivintų...

— Skrisk, debesėli, toliau, — sušuko uogautojos. — Mūsų krepšeliai dar nepilni! Kokios skanios žemuogės! Norim daug, daug prisirinkti...

Ir debesėlis vėl nuskrido toliau.

Staiga jis apačioj pamatė didelį daržą. Agurkai, svogūnai, morkos ir bulvės vienu balsu ėmė prašyti:

— Debesėli, paliek mus! Žemė tokia sausa, mes galime nuvysti...

Visai netoli darbininkai statė namą. Jie dengė stogą, kai pamatė debesėlį.

— Skrisk iš kur atskridęs! — šaukė darbininkai. — Mums nereikia lietaus, tik darbą sutrukdysi!

Debesėlis nusiminė. Jis net pravirko. Jo ašarėlės, rasos lašeliais pakibo ant smilgų ir ant gėlyčių žiedlapių.

Staiga atplasnojo didelis, juodas debesis.

— Kas atsitiko, sūnau? Ko verki? — paklausė jis.

— Nežinau, kur lyti, — verkšleno debesėlis. — Visur skraidžiau ir štai — vieni nori lietaus, kiti ne, — varo mane šalin.

— Aha, štai kokie reikalai, — rimtai pasakė didelis debesis. — Kai aš jaunas buvau ir man taip buvo. Bet syki kai perkūnas režė man per nugarą savo žaibo botagu ir užriko tiesiai į ausį: “Esi padangių valdovas, o ne žemės vergas!” Tada supratau, jog pats turiu spręsti, kada lyti, kada ne. Nuo tos dienos niekieno daugiau nebeklausiau. Liju tada, kai matau, kad reikia...

— Ačiū, ačiū, — tuojau pralinksmedėjo debesis. — Ir aš dabar taip darysiu!

Jis nuskrido tolyn, apžvelgė žemę ir pamatė, kad ji sausa ir ištroškus. Ir jis pradėjo lyti. Švelnus lietutis krito ant medžių, ant daržovių ir ant gėlių darželiuose. O kam tas lietus nepatiko, nubėgo po stogu pasislėpti...

PABĖGĖLIAI

Nijolė Jankutė

II

Bet Karilė supyko. Išsigandimas jau buvo praėjęs, ir jai nepatiko vykdyti nepažįstamojo komandas.

— Tu geriau pasakyk, kas esi, arba aš šauksiu “gelbėkit!” — pasakė ji.

— Gerai, gerai. Tik tylėk.

— Kur-miau! — staiga piktai sukniaukė po laivelio suolu.

— Kas čia? — nustebo Karilė.

— O, tai mano Batas, — paaškinò berniukas.

— Tavo batas kniaukia?

— Kad tu ir nesupranti! Mano katinas — Batas.

Pabėgėlis vėl atsisėdo, ištraukė iš po suolo rudąjį maišiuką ir patraukė užtrauktuką. Pro plyšį išlindo raina katino galva.

— Miaaaau?

— Š-š-š! — tildė katiną berniukas. — Va čia Batuotas Katinas, trumpai — Batas, — paaikino jis Karilei, — o mano vardas — Robertas.

— O aš — Karilė, — pasisakė mergytė.

— Klausyk, Karile, — šnibždėjo Robertas, — tu įspėjai. Aš vasaroju pas močiutę toj baltoj viloj.

Tai kodėl pabėgai? Ten visi tavęs ieško. Aš kątik mačiau.

— Sakiau, kad pabėgau ne iš namų! — nekantriai nutraukė mergytę Robertas. — Aš pabėgau iš grobiko!

Karilė išsižiojo.

— Meluoji!

— Niau! — piktai sukniaukė Batas.

— Nemeluoj! Mane pagrobė! — patvirtino Robertas.

— Tavo močiutė?

Robertas pridėjo pirštą sau prie smilkinio ir pasuko.

— Karile, tu kvankt, ar ką? Grobikas, ne močiutė.

Karilė nebežinojo, ką pasakyti. Viskas atrodė, kaip nuotykių knygoje.

— Klausyk, — kalbėjo toliau Robertas, — kur tu gyveni?

— Čia pat. Skersai įlankos.

— Tai irkis namo.

— Pas mus? Ar tu nenori į močiutės vilą?

— Ne. Ten pavojinga. . . Irkis, kad sakau! — nekant-ravo Robertas.

— Miaaaau! — pritarė Batas.

Karilė nieko nesuprato, bet pradėjo irtis.

— Vaizduok, kad laively tu viena. Girdi? Nešnekėk su manim! — įsakinėjo berniukas.

— Kodėl?

— Jis manęs ieško, todėl!

— Kas?

— Grobikas. Dairykis į kelią ir tuoj pasakyk, jei matysi pravažiuojant tamsiai žalią Fordą.

Karilei vėl pasidarė baisu. Ji norėjo kuo greičiausiai pasiekt namus, todėl yrėsi iš visų jėgų.

Saulė nusileido. Namai buvo netoli. Reikėjo tik praplaukt pro viešą maudyklą. Mergytė kabino irklais ir žvilgčiojo per petį.

Maudykla buvo jau tuščia. Tik vienas žmogus, atsiraitojęs kelnes, stovėjo vandeny ir prausėsi. Pro šalį irdamosi, Karilė mandagiai pasakė labas vakaras. Žmogus krūptelėjo, skubiai išsitraukė nosinę ir, šluostydamas veidą, sumurmėjo:

— Labas!

Staiga mergytė pajuto spyrį į koją. Tai Robertas davė kažkokį ženklą, ir ji vėl užgulė irklus.

Tuo tarpu žmogus, laikydamas nosinę prie veido, išbrido į krantą, sėdo į automobilį ir nuvažiavo.

- Greičiau! — sušnibždėjo Robertas laivelio dugne.
— Tai jis! Iš balso pažinau! Ką jis darė?
Karilė nutirpo. Jai per nugarą nubėgo šiurpulys.
— Prrr... ausėsi... — sumiksėjo.
Pabėgėlis suprunksė:
— Po to, ką Batas jam padarė, neužteks nusiprausti!
Ar matei veidą?
— Ne. Jis laikė nosinę prispaudęs.
— Ilgai teks jam laikyti! Ar matei mašiną?
— Tik truputį. Atrodė, kaip Fordas. Spalvos neįžiūrėjau. Jau temsta. O ką jam Batas padarė? — šnibždėjo Karilė.
— Nagi sudraskė. Ir rankas, ir veidą. Kad ne Batas, nebūčiau pabėgęs.

— Bet kaip jis tave pagrobė?
— Ilga istorija . . . Ar dar toli tavo namai?
— Čia pat.
— Kur-miau? — staiga paklausė Batas po lietpalčiu.
— Š-š-š! — išsigandusi sušnypštė Karilė, — va jau mūsų lieptelis!

Ant lieptelio stovėjo tėtė.

— Kur tu taip ilgai? Jei nežinai, kada grįžti, kitą kartą neleisiu irstytis, — prašneko jis piktai, bet Karilė nenusiminė.

— Tėtė, tu neįsivaizduoji, kas atsitiko! Tik greičiau pririšk laivelį! — susijaudinusi šnekėjo ji.

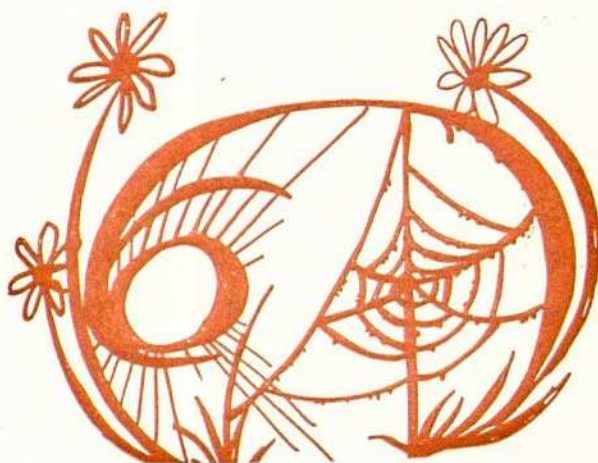
— Miaaaau! — nebeiškentęs vėl prabilo Batas, laivelio dugne sujudėjo lietpaltis ir pasirodė susivėlusi Roberto galva.

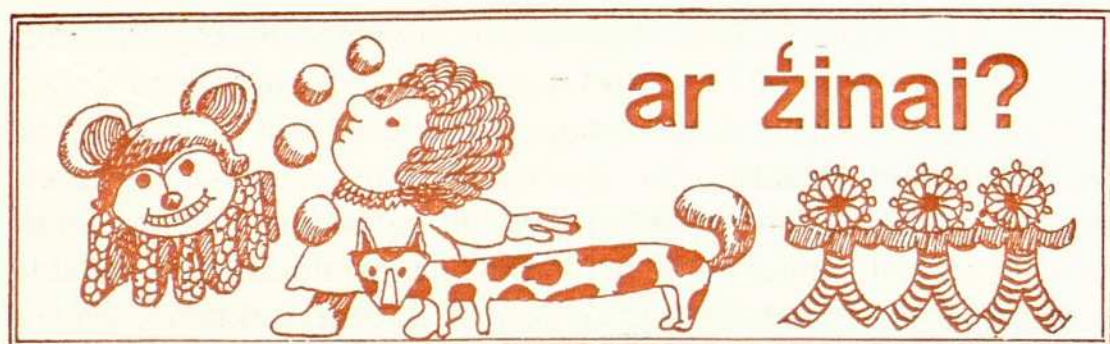
— Kas čai dabar? — nustebo tėtė, — berniukas ar katinas?

— Abu, — paaiškino Karilė, — ir, tėtė, juos reikia gelbėti!

— Prašau, padėkit, — tyliai pasakė Robertas, lipdamas iš valtelės. Paskui jį išsiriogolino ir Karilė, tempdama maišiuką su Batu.

(Bus daugiau)

APIE ŠILUVĄ

Šiluva yra nedidelis miestelis Žemaitijoje. Jis žinomas tuo, kad čia 1608 metais Marija pasirodė.

Tais laikais visa Lietuva buvo protestantizmo įtakoj. Daugelis ponų buvo kalvinistai. Pačioj Šiluvoj katalikų bažnyčia buvo sugriauta, ir kunigas, tai matydamas, sukrovė bažnytinius daiktus į gerai apkaustytą skrynįą ir įkasė žemėn prie didelio akmens netoli Šiluvos.

Kartą po aštuoniasdešimties metų, piemenims beganant Šiluvos laukuose gyvulius, jiems pasirodė moteris — jauna, gražiais drabužiais, palaidais ilgais plaukais. Ji turėjo rankose mažą kūdikį ir gailiai verkė.

MARIJOS AŠAROS

Pušelė

Deganti vasara slinko rudeniop. Ilgi saulės spinduliai pamažu trumpėjo ir vėso. Pušaitėmis nusagstytais Šiluvos kalneliais slinko gestanti vasara. Vėjas, atsisveikindamas laukų žiedus, nubanguodavo kauburėliais, jo atsikvėpimą pajutusios pušaitės lenkėsi ligi liemens, kabinėjosi viena už kitos ir glaudėsi žaliom viršūnėm.

Vėsiam pušynėly kryžstavo vaikai. Nuo ankstyvo pavasario jie čia atsivarydavo būrį gyvulių ir saugodavo juos nuo ryto ligi vakaro. Saulės nudeginti ir vėjo nupustyti veideliai švietė nekal-tumu.

Vaikai šokinėjo nuo akmens ant akmens, lenktyniuodami, kuris toliau nušoks. Iš pagaliukų statė sodybas, o iš smulkių akmenėlių tiltus. Vieną akmenį, kuris buvo labai didelis, jie pavadino "akmeniniu miestu".

Vieną dieną, kai gyvuliai prisisotinę sodrios žolės sugulė slėnyje, vaikai ramiai žaidė netoli savo "akmeninio miesto". Staiga jie pamatė nuostabų reginį. Ant to didžiulio akmens stovėjo jauna, labai graži ponja, su vaikelio ant rankų, o iš jos akių riedėjo ašaros ir krito ant akmens. Vaikai nusigando. Grūdosi vienas prie kito ir, netardami nė žodžio, baimingai žiūrėjo į verkiančią malonią poniją.

Vakare, kai sugrįžo į namus, papasakojo ką buvo matę ant to didžiulio akmens. Žmonės pradėjo rinktis į tą vietą, norėdami pamatyti tą nuostabią poniją. Tada Šiluvoje nebuvo katalikų bažnyčios, ji buvo sudeginta, o jos vietoje pastatyta kalvinų cerkvė ir ten gyveno pastorius. Kai kalvinų pastorius sužinojo, kad vaikai ant didžiojo akmens matė kažkokią poniją ir dabar ten renkasi žmonių būriai, jam labai nepatiko.

Vieną dieną, kai prie akmens buvo ne tik vaikai, bet ir būrys žmonių, pastorius atėjo juos išbarti, ko jie čia renkasi. Tada gražioji ponja su kūdikiu ant rankų vėl pasirodė ant akmens ir iš jos akių riedėjo ašaros.

— Kas tu esi ir ko nori? — paklausė pastorius.

— Čia buvo garbinamas mano Sūnus, o dabar ariama ir sėjama, — atsakė pasirodžiusioji. Senieji žmonės prisiminė, kad prieš daugelį metų toje vietoje buvo katalikų bažnyčia. Kalvinai ją sudegino ir buvo išlikęs tik tas akmuo altoriaus vietoje. Vienas

aklas senelis prisiminė, kad ten turėtų būti užkasta skrynia su bažnytiniais rūbais ir Marijos paveikslu. Kai aklassis senelis buvo atvestas prie to akmens, jis atgavo regėjimą ir nurodė, kurioje vietoje užkasta skrynia. Ją atkasę, rado Marijos paveikslą ir kitus bažnytinius daiktus. Prie to akmens įvyko daug stebuklų. Žmonės ten rinkosi ir meldėsi.

Bažnyčios vyriausybė ištyrusi tą apsireiškimą ir stebuklus, pripažino jų antgamtinį tikrumą. Tai buvo 1608 metais. Tas Marijos pasirodymas ir jos ašaros paveikė ne tik tą reginį mačiusius šiluviečius, bet ir visą lietuvių tautą. Toje vietoje, kur apsireiškė Marija, buvo pastatyta bažnyčia.

Nuostabūs pagijimai traukė daugelį maldininkų į Šiluvą. Žemaičių vyskupas Steponas Giedraitis paskyrė komisiją įvykiams ištirti; gavęs tyrimų bylą išsiuntė ją į Romą ir prašė Šv. Tėvo Pijaus VI, kad patvirtintų Dievo Motinos paveikslo stebuklingumą. Popiežius rado Šiluvos paveikslą esant stebuklingu, jį patvirtino, ir davė leidimą jį apvainikuoti.

Apvainikavimo iškilmės įvyko 1786 m. rugsėjo 8 dieną.

Stebuklingasis Šiluvos paveikslas po to buvo žinomas ne tik Lietuvoje, bet ir visoj Europoj. Tik vėliau nelaimingos laiko sąlygos ir įvairūs karai Šiluvą atskyrė nuo pasaulio ir paliko tik vienai lietuvių tautai.

Ir dabar Lietuvoje kiekvienais metais rugsėjo 8 d. per Šilinės atlaidus Šiluvon renkasi minių minios, iš visų Lietuvos pakraščių melstis už kenčiančią tautą.

ŠILUVOS STEBUKLAS

1.

PO 1550 METŲ KALVINAI VIS STIPRIAU ĮSIGALĖJO ŽEMAIČIŲ ŽEMĖSE.

DAUG BAŽNYČIŲ BUVO SUDEGINTA, KITOS ATIMTOS IŠ KATALIKŲ IR PAVERTOS KALVINŲ MALDOS NAMAIS.

APIE 1570 METUS SUNAIKINTA IR ŠILUVOS BAŽNYČIA.

LAIMEI, PASKUTINYSIS KLEBONAS, PAĖMĖS STEBUKLINGĄJĮ MARIJOS PAVEIKSLĄ, BRANGIUS BAŽNYTINIUS RŪBUS IR KELETA SVABBIŲ DOKUMENTŲ, SUDĖJO JUOS Į GELEŽIMI KAUSTYTĄ DĖŽĘ IR UŽKASĖ JĄ Į ŽEMĘ ŠALIA DIDELIO AKMENS, MAŽDAUG PUSĖ MYLIOS NUO BAŽNYČIOS.

2.

3.

1608 METAIS VIENĄ KARŠTĄ VASAROS DIENĄ KELETAS PIEMENĖLIŲ, ŽAISDAMI LAUKUOSE, PASTEBĖJO ANT AKMENS GRAŽIĄ PONIA, KURI LAIKĖ ANT RANKŲ KŪDIKELĮ IR LABAI VERKĖ.

SU ŠILUVOS MARIJOS PRASIDĖJO STAIGUS GRĮŽIMAS!

KITADOS
ŠIOJE VIETOJE
BUVO
GARBINAMAS
MANO SŪNUS,
O DABAR
ČIA ARIAMA
IR SEJAMA!

MOTERIŠKE,
KO VERKI?

ŽINIA APIE TĄ PASIRODYMĄ
NUSKAMBĖJO PER VISĄ LIETUVĄ
KATALIKAI REIKALAVO
TOS ŽEMES, BET NEGALĖJO
RASTI DOKUMENTŲ.

5.

PAGALIAU AKLAS
ŠIMTO METŲ SE-
NELIS SAKĖSI
ŽINĄS KUR
YRA DO-
KUMENTAI.

ATVESTAS
PRIE APSIREIŠ-
KIMO VIETOS, JIS
STAIGA PRAREGĖJO

PIRMIAUSIA JIS PUOLĖ ANT
KELIŲ IR PRAVIRKĖS DĖKOJO DIE-
VUI IR MARIJAI UŽ SUTEIKTĄ
MALONĘ. PO TO JIS PARODE VIE-
TĄ IR LIEPĖ KASTI ŽEMĘ

6.

TAIP IR ATKASE SKRYNIĄ
SU DOKUMENTAIS
1612 METAIS

4. VAKARE VAIKAI PAPASAKOJO
TĖVAMS IR KAIMYNAMS. KITĄ DIENĄ
ŽMONĖS SUSIRINKO Į VIETĄ DIDELIU
BŪRIU. ATSEKĖ IR KALVINŲ PAS-
TORIUS. JIS ĖMĖ BARTI ŽMO-
NES, KAM KLAUSO VAIKŲ
TUO METU VĖL PA-
SIRODĖ ANT AKMENS
MOTERIS, KAIP IR VA-
KAR. JI VERKĖ.

7.

APSIREIŠKIMU

KATALIKYBĘ VISOJE LIETUVOJE.

PINGVINO CEPELINO KELIONĖ

Teta Audronė

Cepeliną, tik iš mokyklos grįžusį, sutiko šypsodamasi mama.

— Šiandien gavau laišką, kuris tau bus labai įdomus — aiškino p. Pingvinienė, — net iš Amerikos.

— Ar dar vardų šuniukui atsiuntė? — klausė Cepelinas — bet jau išrinkom vardą.

— Ne, Cepelinai — atsakė mama. — Šis laiškas iš Dariaus, Baltijos ir Almio Udrių mamytės. Ji kviečia tave į Ameriką — į svečius pas juos, praleisti Velykų atostogas. Tada vaikučiai turės laisvo laiko ir galės tave užimti. Aš jau su tėte kalbėjom, ir nutarėm, kad jeigu tu norėtum, tai leisim. Tai, ką manai? Ar nori?

— Ar noriu? Mama, tu žinai kad aš jau senai noriu važiuoti į Ameriką! Ar tikrai galėsiu? Ar Snieguolis kartu galės važiuoti? Kada išvažiuosim? — nesustodamas klausimus bėrė Cepelinas.

— Ne, Cepelinai — Snieguolis turės likti namie — jam per ilga kelionė. Nesirūpink, Ledukas jį prižiūrės, kol mudu grįšim, — atsakė mama. — O dabar einam parašyti p. Udriam, kad mudu atskrisim už poros savačių. Tokiai kelionei reikia daug ruoštis.

Pagaliau atėjo lauktoji diena ir Cepelinas su mama sėdo į lėktuvą. Pirmą skrido į Australiją. Iš ten didžiuliu keleiviniu lėktuvu į Ameriką. Kelionė gerokai vargino Cepeliną — jis daug snaudė. . .

Aerodrome pingvinus sutiko visa Udrių šeima. Cepelinas iš pradžių jautėsi truputį nedrąsiai, bet Baltija jam davė didelį bučkį, Darius įteikė dovanėlę, o Almis paėmė jį už sparnelio ir traukė į mašiną — greitai Cepelinai! — šiandien mes planuojam tave nuvesti į krepšinio rungtynes. Darius komandoje lošia, tau labai patiks — vis čirškėjo Almis.

Baltija tildė Almj: — Almi, gal Cepelinas norės pailsėti, juk jis pavargęs.

— O ne, Baltija — mandagiai atsakė Cepelinas — man bus įdomu pamatyti Darių lošiant krepšį. Tada, truputį pakrapštęs galvą pridėjo — Aš iš tikrųjų net nežinau, kas tas krepšis yra!

Mašinoje bevažiuojant Darius paaiškino Cepelinui krepšinio taisykles.

Grižę į namus, svečiai truputį apsiprausė, užkando (Cepelinui labai skanu buvo sūrio sausainiai) ir iškeliavo į sporto salę su vaikais ir jų tėveliu. Mamos liko namuose pasisvečiuoti.

Cepelinas labai susidomėjo rungtynėmis — garsiai šaukė ir plojo kai Darius įmetė krepšį. Dariaus komanda laimėjo rungtynes! Po rungtynių žaidėjai pakvietė Cepeliną į vidurį salės ir jam įteikė krepšinio sviedinį: juk ne kiekvieną dieną pingvinas iš Pietinio Ašigalio atsilanko į krepšio rungtynes. Cepelinas apsidžiaugęs dovana, žiūrovams ir žaidėjams padėkodamas pasakė, kad grįžęs namo jis išmokins savo draugus lošti krepšinį.

Sekančią dieną Cepelinas su Dariumi, Baltija ir Almiu nuėjo su mamytėm į apsipirkimo centrą. Ten buvo visokiųjų krautuvių – po vienu stogu. Cepelinui labai patiko. Jis rado visokiųjų įdomių lauktuvių nupirkti Snaigytei ir Ledukui, tavo tėtei, ir net Snieguoliui. Iš visų krautuvių jam labiausiai patiko knygų krautuvė. Almis jam parodė kur vaikučių knygų skyrelis. Jiedu ilgai vartė knygeles, negalėdami išsirinkti kurios pirkti. Pagaliau, mamyčių paraginti pasiskubinti, Cepelinas nupirko knygutę apie dinosaurus, o Almis išsirinko knygelę apie lėktuvus.

Didžiausią staigmeną suplanavo Cepelinui Baltija. Ji pasiūlė Cepeliną nuvesti į cirką. Kaip džiaugėsi Cepelinas tai išgirdęs – į Ledynų miestą cirkas atkeliauja labai dažnai – dar Cepelinui neteko matyti.

Kadangi Cepelinas buvo toks ypatingas, retas svečias, tai cirko direktorius jam ir draugam skyrė vietas pačioje pirmoje eilėje, kur jiems net teko dalyvauti cirko parade su klaunais. Visi keturi džiaugėsi cirku: nežinojo kas geriausiai patiko — ar drambliai, ar akrobatai, ar juokdariai. Bet vienas dalykas tai Cepelinui tikrai patiko — tai tie cukriniai saldainiai panašūs į vatą. Jis net tris didžiulius suvalgė (jam vėliau net truputį pilvuką skaudėjo!). Taip pat mielai kramtė riešutus — jis tokių irgi niekad nebuvo ragavęs. Baltija jam nupirko dar porą maišiukų parvežti draugams.

— Ačiū labai, kad mane atvežėte į cirką — vis dėkojo Cepelinas, — aš tiek turėsiu daug pasakoti Snaigytei ir Ledukui. Jie netikės kiek daug naujų dalykų mačiau. Darius paguodė Cepeliną — Nesirūpink! Gal kitą kartą jūs visi trys galėsite atvažiuoti, tai ir jiedu galės viską pamatyti.

Taip, labai greitai prabėgo viešnagės dienos, ir jau vėl laikas pakuotis kelionei į namus. Cepelinui darėsi truputį liūdna: nors ir norėjo namo, bet iš kitos pusės, dar norėjo ir likti — juk dar nebuvo sutikęs kitų draugų Amerikoje. Bet dieną prieš išvykimą, suskambėjo telefonas. Tai tėtė iš Ledyių miesto!

Pasirodo, kad Ledyių miesto burmistras paprašė pono Pingvino nusukti į Ameriką, tam tikrais prekybų reikalais. Tas reiškė, kad visi galės ilgiau pavierėti Amerikoje! Kaip džiaugėsi Cepelinas — dabar tikrai galės visus aplankyti — juk turi draugų ir Čikagoje ir Bostone!

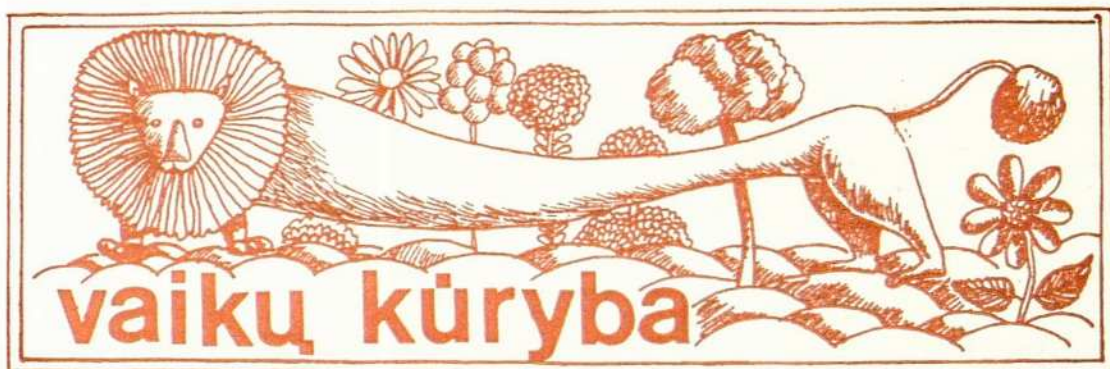
Kitą rytą Cepelinas ir mama, truputį liūdnai atsisveikino Dariaus, Baltijos ir Almio. —

— Ačiū už viską. Dabar turėsite pas mus atvažiuoti. Mes tikrai lauksime — dėkojo abudu. — Mums labai smagu buvo pas jus. Ačiū dar kartą. . . parašykite dažnai — mojavo Cepelinas, lipdamas į lėktuvą kuris skrido į Bostoną. — Mes atsiųsim atvirutę!

Dariui, Baltijai ir Almiui irgi buvo truputį liūdna išleisti Cepeliną — jiems visiems trims ašarėlių pabyrėjo, kol Darius prabilo — Neverkim, bet geriau pasidžiaukim, kad Cepelinas mus aplankė. Kiek vaikų galėtų pasigirti kad juos aplankė pingvinas iš Pietinio Ašigalio?

Vaikučiai:

(Kol Cepelinas Amerikoje — jeigu jūs norite kad jus aplankytų, parašykite Tetai Audronei į "Eglutę", ir pasakykite ką Cepelinui norėtumėte parodyti ir kaip jį užimtumėte!)

MANO MAMA

rašo Čikagos K. Donelaičio mokyklos mokiniai

Mano mamytė yra man geriausia iš visų. Kai aš negaliu sunkias pamokas paruošti, mamytė tuojau padeda. Man mamytė dar daug padeda ir be pamokų. Prižiūri, kad būčiau sveikas ir stiprus, prižiūri, kad pailsėčiau ir nebūčiau alkanas. Už tai Motinos dieną noriu jai padėkoti.

Edis Juškaitis

Mano mama yra labai graži. Kai aš užaugsiu, norėčiau atrodyti, kaip mano mama. Ji moka siūti ir man pasiuvą sukneles, sijonus.

Aurelija Blyskytė

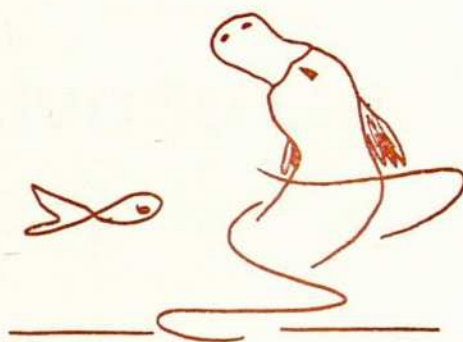

Mano mamytė yra mokytoja, todėl ji gudri. Ji moko gimnazijoje ir kolegijoje. Ji taip pat dirba namuose. Ji kartais valo kambarius, plauna rūbus ir ruošiasi savo mokyklai. Ji verda pusryčius, pietus ir vakarienę. Ji pasodina, prižiūri ir laisto gėles ir daržą. Ji yra labai graži. Aš ją labai myliu, ir ji mane myli. Esu laimingas, kad ji mano mama.

Vytas Pabedinskas

Aš turiu mamytę, —
 Ji geriausia iš visų.
 Kai man reikia pagalbos,
 Ji visada man padeda.
 Kai aš sergu, ji prižiūri mane.
 Kai man reikia pinigų,
 Ji man duoda visada.
 Ji dalinasi su manimi viskuo, —
 Man patinka mano mamytė!

Vita Mikelevičiūtė

Mano mama labai graži,
 Ji saugo mus, kai mes maži,
 Ir kai mes esam dideli...
 Ji mums verda ir mums valo,
 Ir ji mums padengia stalą, —
 Neleidžia lipti mums į balą...
 Ji siunčia mus į mokyklą,
 Leis važiuoti į stovyklą,
 Ji mums paišo baravyką...

Elytė Yurkutė

Mano mamytė
 Kaip žuvytė:
 Bet ji meilesnė
 Ir gražesnė.
 Mano mamytė
 Kaip katytė:
 Bet ji nekniaukia
 Ir nekanda.

Lidija Gražulytė

Gėlės žydi, paukščiai čiulba
 Ir saulutė skaisčiai šviečia:
 Į pievelę palakstyti
 Ir pažaišti draugai kviečia.
 Mes lakstysim, gėles skinsim
 Ir priskynę daug žiedų,
 Mes pasveikinsim mamytę,
 Apipinsim vainiku.
 Palinkėsime daug sveikatos,
 Laimės, džiaugsmo ir vilties,
 Kad gyventų daugel metų.
 Melsim Dievą iš širdies.

Taiyda Rudaitytė

PAVASARIS

Jonas Norkus

Vėl, pavasarėli
žalias, mus lankai.
Teška, štai, upeliai.
Krykštauja vaikai! . . .

Vėl linksmi paukšteliai
Čiulba giesmeles.
Vėl lietutis laisto
Pievas ir gėles . . .

Aitvarai, padangėn
Ištempti vaikų,
Supasi. Kiek džiaugsmo,
Klegesio, juokų!

Dienos ilgos, šiltos —
Saulė, ar lietus . . .
Lik, pavasarėli,
Ištisus metus!

I. ANT KO KAS AUGA?

1. Vyšnios auga ant medžio.
2. Braškės auga ant
3. Obuoliai auga ant
4. Vynuogės auga ant
5. Apelsinai auga ant
6. Bananai auga ant
7. Arbūzai auga ant

II. MİSLĖS

1. Kas audžia be staklių?
2. Kodėl gaidys užsimerkęs gieda?
3. Kokio akmens nėra vandenyje?
4. Kada geriausias laikas valgyti?
5. Kas atbulas dirbdamas sau duoną užsidirba?
6. Perlipau tvorą, sutikau porą;
Raudonos mergelės, rankose rykštelės,
Širdy akmenėlis...

I. — 2. ant stiebelio, 3. ant medžio, 4. ant krūmo, 5. ant medžio, 6. ant krūmo, 7. ant stiebelio.

II. — 1. voras, 2. moka atmintinai, 3. sauso, 4. kai alkanas, 5. vėžys, 6. vyšnios.

III. PETELIŠKĖS KRYŽIAŽODIS

SKERSAI:

3. Kamuolys į pakalnę
5. Kova.
6. Ką pasėsi ir prižiūrėsi, tas
8. Ryte saulė
9. Kas šiame galvosūkyje atvaizduota?
10. Vandens apsuptas žemės plotas.
11. nudraskyti lapai krenta.
14. Nei šis, nei
16. Žmonės valgo; gyvuliai
18. lašeliai vakare nusileidžia ant žemės.
19. Šaltoji metų dalis.
20. Ši parodo, kad žmogui liūdna ir jis verkia.

ŽEMYN:

1. Dievo Motinos vardas.
2. Šilčiausia metų dalis.
4. Kita, ne šita.
5. Vienaskaitoj įvardžio atsakymas į "kam?"
7. 10-tas mėnuo.
8. Lietuva mūsų.
12. Laikas, kada diena pradeda švisti.
13. Šviesos nebuvimas.
15. Organas, kuriuo matome.
17. Erelis.

(Atsakymai psl. 32)

IV. GELIŲ GALVOSUKIS

(paruošė Rima Radžiūtė, 15 m., Ottawa, Canada)

Reikia: Iš duotų raidžių — rasti žemiau išvardintus gėlių - žolių pavadinimus. Jie gali būti: iš kairės dešinėn, iš viršaus apačion ar įstrižai žemyn. Apie pusė raidžių lieka nepanaudota — kad suklaidinti. Atskiros raidės gali būti bendros keliems žodžiams.

Žodžiai:

1. AGUONA	9. NARCIZAS	16. RUSMENĖ
2. ARNIKAS	10. PAKALNUTĖ	17. SAULĖGRAŽA
3. ASTRA	11. PETUNIJA	18. TULPĖ
4. DOBILAS	12. NAŠLAITĖ	19. USNIS
5. GVAZDIKAS	13. PIENĖ	20. VARPELIS
6. KROKAS	14. RAMUNĖ	21. VĖDRYNAS
7. LELIJA	15. ROŽĖ	22. ZINIJA
8. MĖLYNUTĖ		23. ŽIBUOKLĖ

V. KETURIOS SESUTĖS

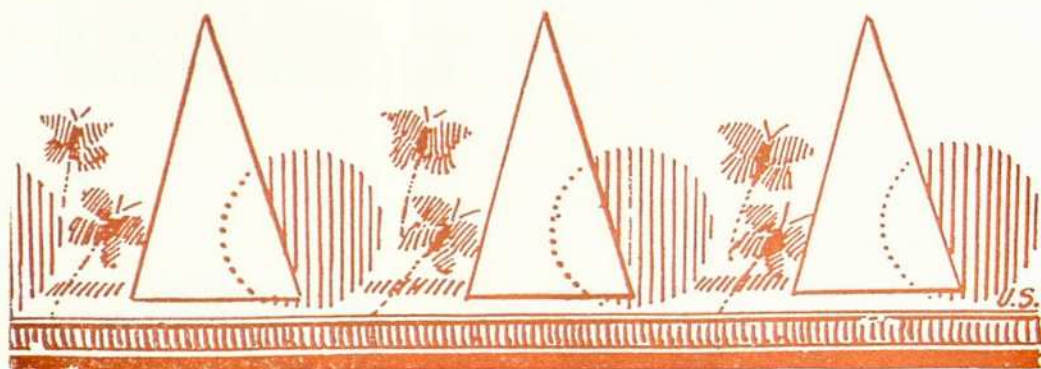
Kuo skiriasi keturios sesutės-katytės viena nuo kitos?
Jei galite, bandykite jas suvienodinti.

KAS ĮVYKO GEGUŽĖS MĖNESI

paruošė Vytautas Abromaitis

- 1506 Ispanijoje mirė keliautojas Christopher Columbus.
- 1563 Ragainėje mirė Martynas Mažvydas, lietuviško katekizmo leidėjas.
- 1609 Varniuose mirė vysk. Merkelis Giedraitis (g. 1537), lietuvis-švietėjas.
- 1821 Buvęs Prancūzijos imperatorius Napoleonas mirė Šv. Elenos saloje.
- 1840 Anglijoje pasirodė pirmieji pasaulio pašto ženklai: 1 ir 2 penų.
- 1860 Giuseppe Garibaldi pradėjo žygį sujungti atskiras italų karalystes.
- 1875 Mirė vysk. Motiejus Valančius (g. 1801). Jis parašė *Vaikų knygelę*.
- 1889 Prancūzijoje (Paryžiuje) atidarytas lankymui Eifelio bokštas.
- 1901 Connecticut valstijoje leista automobiliams važiuoti 15 mylių per val.
- 1902 Martinique saloje prasiveržęs ugnikalnis palaidojo 40,000 žmonių.
- 1914 JAV-se prez. Wilson paskelbė antrąjį mėn. sekmadienį Motinos Diena.
- 1917 Fatimoje (Portugalijoje) trims piemenukams pasirodė Merg. Marija. Petrapilyje (Rusijoje) įvyko Lietuvių Seimas.
- 1919 Prie Vievio įvyko pirmosios kautynės su lenkais.
- 1927 Charles A. Lindbergh išskrido per Atlantą lėktuvu *Spirit of St. Louis*.
- 1928 Lietuvoje paskelbta nauja Konstitucija.
- 1930 Ellen Church pasamdyta pirmoji "stewardess" keleiviniui lėktuvui.
- 1931 New Yorke oficialiai atidarytas Empire State Building.
- 1932 Amelia E. Earhart (Putnam) — pirmoji moteris perskridusi Atlantą.
- 1937 JAV-se (Lakehurst, N.J.) sudegė vokiečių cepelinas *Hindenburg*.
- 1939 Kaune lietuviai laimėjo Europos krepšinio pirmenybes antrą kartą.
- 1940 Vokiečiai įžygiavo į Olandiją, Belgiją ir Luxemburgą. Alijantai apsupti prie Dunkirk; kariniai daliniai apleidžia žemyną.
- 1945 Vokietijoje valdžią iš Hitlerio perėmė admirolas Karl Doenitz. Berlynui kritus, vokiečiai besąlyginiai kapituliavo.
- 1948 Ben Gurion paskelbė Izraelį nepriklausoma valstybe.
- 1949 Išeivijoje VLIKo pastangomis paskelbta *Lietuvių Charta*.

NAUJA KNYGA

LITHUANIAN EASTER EGGS

by

Antanas Tamošaitis

1982 m. Lietuvių Tautodailės Institutas Kanadoje išleido didelio formato, gausiai iliustruotą knygą. Ji ne tik duoda daugelį pavyzdžių tradicinių raštų margučiams marginti, bet taip pat gražiai, anglų kalba aprašo patį marginimo meną ir jo reikšmę lietuviškų papročių pynėje.

Ši knyga — puikus įnašas į kiekvienos šeimos biblioteką ir taip pat labai tinkama dovana svetimtaučiams draugams. Kaina — \$19.00.

Leidėjai: Lietuvių Tautodailės Institutas

The Lithuanian Folk Art Institute

243 So. Kingsway, Toronto, Ont. M6S 3V1

Canada

Peteliškės kryžiažodis — Skersai: 3. rieda, 5. mūšis, 6. augs, 8. teka, 9. peteliškė, 10. sala, 11. vėjo, 14. tas, 16. ėda, 18. rasos, 19. žiema, 20. ašara. Žemyn: 1. Marija, 2. vasara, 4. ana, 5. man, 7. spalio, 8. tėvynė, 12. aušra, 13. tamsa, 15. akis, 17. aras.